

Dødsfæte Indførsel, afgiver nogen Anerkjendelse af, at Betalingen er modtaget af Overformynderiet, og da det Sagsmaal, som Justitsministeriet ogsaa for den her omhandlede Capital har anhängiggjort mod N. Nielsens Bo, i hvilket der og dertil er givet Udlæg, ikke med Nødvendighed indeholder nogen Renunciation paa Fideicommissets Ret ligeoverfor Debitor, hvis retlige Stilling til Fideicommisset ikke forandredes, fordi dette først forsøgte at faae Pengene andetsteds, forinden Sag anlagdes imod ham, vil Underrettsdommen være at stadfæste."

.....

Den nævnte Høiesteretsdom lyder saaledes:

„Under Henvisning til den i indankede Dom givne Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder bemærkes, at det vel maa antages, at den i Dommen omhandlede Dvittering af 10de Juni 1857 er udstedt af afdøde N. Nielsen i Egenstaa af Overformynder, men da den ikke tillige er understrevet af den anden Overformynder, og da det følger af Forordningen angaaende det offentlige Kasse- og Regnskabsvæsen i Almindelighed af 8de Juli 1840 § 47 in fine, at den for at være bindende for Overformynderiet maatte være understrevet af begge Overformynderne, i hvilken Henseende det maa blive uden Indflydelse, om ogsaa den anden Overformynder maatte have bemyndiget Nielsen til ene at udsærdige saadanne Documenter, vil bemeldte Dvittering ikke kunne befrie Citantinden for at tilsvare Fordringen efter den udstedte Obligation, der hverken ved Dvitteringens Udstedelse eller senere er bleven Debitor udleveret. Citantinden maatte vel desuagtet blive at fristinde, saafremt det Beløb, der af hendes afdøde Mand er betalt til Indfrielse af Obligationen med Renter, i sin Tid var kommet Overformynderiet tilgode; men dette kan efter de fremkomne Oplysninger ikke antages at være sleet; navnlig vil den Tilførsel, som herom findes i Overformynderiets Kassebog, i Henhold til hvad der er anført i Overrettens Dom, Intet kunne relevare, og det maa ligeledes gives Medhold, naar det ved Dommen er antaget, at der ikke i Anmel-

belsen af Overformynderiets Fordring i Nielsens Bo indeholdes nogen Renunciation paa bets Krav mod Debitor. Citantindens principale Paastand kan saaledes ikke tages tilfølg, og forsaavidt hun har paaberaabt sig, at Overformynderiets Tilgodehavende, derunder indbefattet, hvad der tilkommer det under Samme bestyrede Gensborffte Fideicommis, hvortil Fordringen efter hiin Obligation henhører, for en Deel er bleven dækket ved det i Nielsens Bo givne Udlæg, bemærkes, at da den Deel af Fideicommissets Fordring, som ikke er bleven dækket ved det nævnte Udlæg, maa antages langt at overstige det Beløb, som Citantinden under denne Sag søges til at betale, vil som Følge heraf den af hende fremsatte, paa hiin Omstændighed støttede subsidiaire Paastand heller ikke kunne gives Medhold. Den indankede Dom maa derfor blive at stadfæste."

Gaardmand N. Mortensens Enke har for-gjæves hos Justitsministeriet ansøgt om, at Statskassen vilde friholde hende for at opfylde nyssnævnte Dom, fordi hendes afdøde Mand allerede eengang har betalt Beløbet og ansaae Nielsens Dvittering for tilstrækkelig. Hendes Ansøgning herom har af Herredsfogden i Odense Herred følgende Paategning:

„Da det er aldeles vist, at Ansøgerindens afdøde Mand til Overformynderen Rasmus Nielsen har betalt de omhandlede 900 Rd., og da Enhver, ikke blot Almuesfolk, der skyldte Penge til Overformynderiet, efter de da bestaaende Forhold, ansaae den til N. Nielsen præsterede Betaling som rigtig betalt og N. Nielsens Dvittering paa Overformynderiets Vegne som god Dvittering, er det unægtelig haardt for Ansøgerinden at skulle endnu en Gang betale den omhandlede Sum. I Henhold til de i Ansøgningen anførte Grunde tillader jeg mig desaaarsag allerunderdanigst at ledsage Ansøgningen med min anbefaling."

Da afdøde N. Mortensen har svævet i den herskende almindelige Forestilling, at en Indbetaling til 1ste Overformynder, N. Nielsen, med hvem det ikke af Actstykkerne sees, at han ellers har haft noget Mellembværende, var syldestgjørende, og at han ingenlunde behøvede